

Arrest

nr. 167 708 van 17 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MANZANZA, die loco advocaat C. KAYEMBE-MBAYI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 juli 2011 bij de Belgische autoriteiten een aanvraag in tot afgifte van een visum type D met het oog op het volgen van studies in België. Het gevraagde visum wordt toegekend en verzoeker komt op 15 augustus 2011 het Belgische grondgebied binnen.

1.2. Verzoeker wordt, in zijn hoedanigheid van student, op 22 december 2011 in het bezit gesteld van een elektronische A-kaart, geldig tot 31 oktober 2012. Verzoekers verblijf als student wordt verschillende malen verlengd, een laatste maal tot 31 oktober 2015.

1.3. Op 13 februari 2015 wordt het kind S. G. M. T. D. geboren. Verzoeker erkent dit kind.

1.4. Verzoeker dient op 16 juni 2015, in zijn hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van een Belgisch minderjarig kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 11 december 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 15 januari 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.06.2015 werd ingediend door:

Naam: [T. D.] Voorna(a)m(en): [G.] Nationaliteit: Kameroen

[...]

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ' De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis§2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Uit de gegevens van het rijksregister en het politieonderzoek dd. 18.06.2015 blijkt dat betrokkene en zijn dochter niet op hetzelfde adres wonen. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn dochter komt begeleiden of vervoegen. Uit het bijgevoegde bewijs van het kinderbijslagfonds blijkt ook dat het kindergeld betaald wordt aan de moeder [D. F.].

Voor zover betrokkene, door voorlegging van een aantal documenten, in figuurlijke zin wil aantonen zijn dochter wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en affectieve band met haar aan te tonen, werden wellicht volgende documenten voorgelegd:

- Eén kassaticket van LIDL voor aankoop van luiers tbv 15,05 € en twee kassatickets van Colruyt o.a. de aankoop van twee zuigflesjes. Van de kassatickets valt echter niet af te leiden wie de spullen heeft aangekocht. Nergens valt te ontdekken dat dit kassatickets zijn die mijnheer heeft ontvangen nav aankopen. Het kunnen evengoed kassatickets zijn die de moeder van het kind heeft bijgehouden.

Bij gebrek aan afdoende bewijzen betreffende de financiële en affectieve band van betrokkene met het Belgisch kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het

ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

2.3. De partijen betwisten ter terechtzitting niet dat verzoeker op 15 februari 2016, in functie van zijn minderjarig Belgisch kind, een nieuwe aanvraag indiende tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dat hij opnieuw in het bezit is gesteld van een attest van immatriculatie, ditmaal geldig tot 14 augustus 2016. Gelet op deze tijdelijke verblijfstitel in België dient te worden aangenomen dat het voorheen aan verzoeker ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten impliciet doch zeker werd opgeheven. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185.895; RvS 30 september 2009, nr. 196.530; RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 10 december 2015, nr. 233.201). Er blijkt aldus niet dat de eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken.

2.4. Ter terechtzitting stelt verzoeker zich te gedragen naar de wijsheid van de voorzitter. Verweerder verzet zich niet tegen de zienswijze van de Raad.

2.5. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij nog een belang heeft bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2015. De Raad stelt dan ook vast dat het ingestelde beroep, bij gebreke van het wettelijke vereiste belang, onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 11 december 2015

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 8 van het "URRM", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van een "goede administratie", van "het principe van het recht volgens hetwelk de administratieve overheid gehouden is uitspraak te doen met kennis van alle pertinente elementen van de rechtszaak", van "het principe van wettelijk vertrouwen", van het "principe van procedurele samenwerking" en van het evenredigheidsbeginsel. Tevens betoogt hij dat er sprake is van machtsoverschrijding en van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Overwegend dat tegenpartij een eerste motief genomen heeft volgens hetwelk verzoeker niet op hetzelfde adres als zijn dochter zou verblijven.

Dat zij tot dit besluit gekomen is door zich enkel te baseren op de gegevens van het Nationaal Register alsook op een bezoek van de politie op 15.12.2015 aan de woning van Mevrouw [F. D.].

Dat men er vooreerst dient aan te herinneren dat verzoeker wettelijk de vader is van Juffrouw [S. G. M. T. D. zoals aangegeven op de geboorteakte van deze laatste, waarvan kopie in bijlage (Bijlage 2).

[...] Dat men in onderhavig geval dient aan te halen dat indien verzoeker, officieel, op een ander adres ingeschreven is als dat van zijn dochter, hem in feite niet belet dagelijks bij deze laatste te zijn, en er zich als goede huisvader mede bezig te houden.

Dat hij daartoe ter staving van zijn verzoekschrift voorlegt :

[...] De getuigenis van Mevrouw [C. S.], medisch-sociale werkster bij KIND EN GEZIN, van 18.01.2016, waarin zij verklaart steeds verzoeker te hebben ontmoet op hoger vermelde woonplaats ([...] te 1020 Brussel), bij elk van haar bezoeken ter plaatse, alsook tijdens de raadplegingen van KIND EN GEZIN.

Hetgeen de dagelijkse aanwezigheid van verzoeker op het adres van zijn dochter bewijst, en dit sinds haar geboorte.

[...] Een aanwezigheidsbewijs van het universitair hospitaal centrum HUDERF gelegen 15, J.J. Crocq Laan, 1020 Brussel, dat verklaart dat hij zich met zijn dochter aangeboden heeft bij de dienst spoedgevallen van HUDERF op 18.01.2016.

[...] De getuigenis van 19.01.2016 van Mevrouw [Y. G.], woonachtig [...], Brussel, die op erewoord getuigt dat verzoeker dagelijks bij zijn dochter is, en dat hij er zich als goede huisvader mee bezighoudt. Zij voegt er daarbij aan toe dat in geval van haar onverwachte bezoeken bij de partner van verzoeker, zij heeft kunnen vaststellen dat hij het bad gaf aan zijn dochter, of haar eten gaf, pap, zuigfles

[...] De getuigenis van Mevrouw [W. V.], titularis van de apotheek van Stuyvenbergh, die getuigt dat verzoeker regelmatig bij haar apotheek langs komt om medicijnen voor zijn dochter te kopen, en dit sinds de geboorte van deze laatste.

[...] Een getuigschrift van 20.01.2016 VAN Mevrouw [L. D. R.], maatschappelijke werkster in de gemeentelijke kinderdagverblijf van Heysel, die verklaart dat de dochter van verzoeker niet alleen sinds 18.05.2015 in hun opvangcentrum ontvangen is, maar dat zij er ook en vooral regelmatig verzoeker, vader van juffrouw [S. T. D.], ontmoet, en dat deze laatste eveneens verschillende de stortingen gedaan heeft in het kader van de betaling van de factuur van het kinderdagverblijf.

[...] Een getuigschrift van 20.01.2016 van Dr [E. B.], in dewelke zij verklaart dat verzoeker bij zijn dochter aanwezig is sinds haar geboorte, en dat hij bovendien een attente vader is.

[...] Een getuigschrift van de Heer [G. O.], gevestigd [...], bij dewelke hij op eer verklaart dat verzoeker dagelijks aanwezig is bij zijn dochter en dat hij er zich als goede huisvader mee bezighoudt. Hij verklaart bovendien dat hij hem meerdere malen gezien heeft in de gangen van het gebouw, geladen met boodschappen, met zijn dochter in de kinderwagen.

[...] Om te eindigen vertoont verzoeker verschillende kassa tickets, alsook een uittreksel van zijn bankrekening, waarop het gemakkelijk vast te stellen is dat de aankopen zowel bij Lidl in Laken, als bij de apotheek Stuyvenbergh gedaan werden, zoals bevestigd door de apotheker alsook door de Heer [G. O.].

Dat het zodoende vals is te beweren dat de gevoels- en financiële banden van verzoeker en zijn Belgische dochter niet gevestigd waren.

Dat het dus evident is dat verzoeker een sterke gevoels- en financiële band met zijn dochter onderhoudt.

Dat in onderhavig geval, bij het zien van de stukken door verzoeker voorgelegd, het vanzelfsprekend is dat de motivering van tegenpartij geenszins adequaat is. Het Hof van Cassatie bepaalt dat elke motivering adequaat moet zijn in die zin dat zij redelijkerwijze elke administratieve beslissing moet gronden (Cass., 5 février 2000 Bull. Cass., 2000, p. 285) ;

Dat de Raad van State eveneens vereist dat de motivering van de Commissaris Generaal op objectieve redenen berust (CE, n° 51.176, 11ème ch., référé, 17.01.1995) en niet op persoonlijke beschouwingen of die een politieke opinie of ander weergeeft (CE, n° 51.048.).

Bovendien, voert hij artikel 8 van het Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens aan.

Inderdaad, uit alles wat voorafgaat vloeit voort dat hij met zijn dochter een gezinsleven leidt, in de zin van voornoemd artikel.

Men dient te benadrukken dat voornoemd artikel de overheid, gelast met een vordering tot verblijfsvergunning, het recht van verzoeker op respect van zijn gezinsleven oplegt (CE, 13 juillet 1993, Fanta Akarsu c/Etat Belge, RDE, 1994 n077 p.27) ;

Dat hij het privé- en familieleven van elke persoon die zich in zijn jurisdictie bevindt tegen de handelingen van de publieke overheid beschermt ;

Daar het om voornoemd artikel gaat , geeft het Hof van Straatsburg aan het begrip «gezinsleven » een veel bredere definitie dan deze die ons in onderhavig geval betreft. Want volgens haar beperkt artikel 8 zich niet enkel op de families gebaseerd op het huwelijk, maar mag de facto andere relaties omvatten (voir arrêts Marckx cl Belgique, 13/06/1979, série A n° 31, p.14 par.31 ; Keagan cl Irlande 26/05/1994, série A n 290, p.17 par 44 et Kroon et autres cl Pays-Bas 27/10/1994, série A n° 297-C, pp.55-56 par. 30 ;

Het doel van een brede interpretatie is vooral bestemd om de ontwikkeling te verzekeren, zonder externe inmengingen, van de persoonlijkheid van ieder individu in zijn relaties met zijn gelijken (notamment arrêt Niemetz c. Allemagne du 16 décembre 1992, arrêt Botta c.Italie du 24 février 1998°.

Dat het zodoende niet overdreven is te zeggen dat verzoeker in België een privé leven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM ;

Dat zodoende deze inmenging in zijn privé leven geenszins evenredig is.

Dat bijgevolg uit hetgeen voorafgaat voortvloeit dat de motivering van tegenpartij zoals hoger aangehaald, onwettig is.

- Overwegend dat verzoeker student is.

- Dat de omstreden beslissing hem eveneens beveelt het Belgisch grondgebied te verlaten, zonder relevante motieven ;

- Dat hem naar zijn land van oorsprong terugsturen de studies die hij volgt onherstelbaar zou schaden ;

[...].”

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden weigeringsbeslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt zo het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd op grond van artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij toegelicht dat niet blijkt dat verzoeker voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als ouder van een Belgisch minderjarig kind, en dit nu enerzijds uit de gegevens van het Rijksregister en een politieonderzoek van 18 juni 2015 blijkt dat verzoeker en zijn dochter niet op hetzelfde adres wonen, waarbij ook wordt opgemerkt dat het kindergeld wordt betaald aan de moeder van het kind, en anderzijds evenmin een afdoende bewijs voorligt van de financiële en affectieve band tussen verzoeker en zijn kind. Wat dit laatste betreft, licht verweerder toe dat verzoeker in dit verband één kassaticket voor de aankoop van luiers en twee kassatickets voor onder meer de aankoop van twee zuigflesjes voorlegde, doch uit deze stukken niet kan worden afgeleid wie de spullen heeft gekocht en het evengoed kassatickets kunnen zijn die de moeder van het kind heeft bijgehouden. Verweerder oordeelt op deze gronden dat niet is aangetoond dat verzoeker zijn Belgisch minderjarig kind begeleidt of dit kind komt vervoegen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

[...]

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument, en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen."

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet aldus in de verblijfsvoorwaarde dat de ouder zijn of haar minderjarige Belgische kind dient te begeleiden of te vervoegen. In wezen betoogt het bestuur dat in casu niet blijkt dat aan deze vereiste is voldaan, nu enerzijds het kind op een ander adres verblijft dan verzoeker en anderzijds onvoldoende bewijs voorligt van een affectieve en financiële band tussen verzoeker en zijn kind.

Verzoeker betwist als dusdanig niet dat hij ten tijde van het nemen van de weigeringsbeslissing op een ander adres woonde dan zijn kind. Hij stelt wel dat dit gegeven niet belet dat hij dagelijks zijn kind ziet en als een goede huisvader contacten onderhoudt met zijn kind. De Raad benadrukt in dit verband dat verweerder er zich evenwel geenszins toe heeft beperkt te motiveren dat er in casu geen sprake is van een samenwoning tussen verzoeker en zijn kind. Verweerder is eveneens nagegaan of er in deze situatie van niet-samenwoont dan wel een afdoende bewijs voorligt van een financiële en affectieve band tussen verzoeker en zijn kind, doch oordeelde dat dit niet het geval was. Er blijkt aldus niet dat verweerder middels zijn beslissing de begrippen "begeleiden" en "vervoegen" in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft verengd tot de enkele vraag of er al dan niet sprake is van een samenwoning. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder aan de begrippen 'begeleiden' en 'vervoegen' vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een kennelijk onredelijke of onwettige invulling heeft gegeven, door in de eerste plaats na te gaan of er sprake is van een samenwoning en vervolgens, indien dit niet blijkt, na te gaan of er een afdoende bewijs voorligt van een financiële en affectieve band.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker als dusdanig evenmin betwist dat hij ter staving van de thans voorliggende aanvraag slechts één kassaticket voor de aankoop van luiers en twee kassatickets voor de aankoop van twee zuigflesjes voorlegde. Hij gaat verder op geen enkele wijze in op de concrete motivering die verweerder naar voor brengt in de weigeringsbeslissing waarom hij aldus nog geen voldoende bewijs aanvaardt van het bestaan van een financiële en affectieve band tussen verzoeker en zijn Belgisch kind. Verzoeker toont aldus niet aan dat verweerder bij deze beoordeling is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Verzoeker verwijst thans naar verschillende verklaringen of getuigenissen, een aanwezigheidsbewijs van de spoeddienst van een ziekenhuis, andere kassatickets en een uittreksel van zijn bankrekening, om te stellen dat er wel degelijk sprake is van een affectieve en financiële band tussen hem en zijn kind. Er blijkt evenwel niet dat hij deze stukken als dusdanig reeds heeft voorgelegd aan het bestuur in het kader van de thans voorliggende aanvraag. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden weigeringsbeslissing geen rekening houden met deze stukken die verzoeker hem voorheen niet overmaakte en die hij nu bij zijn verzoekschrift voegt. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd in het kader van huidige procedure (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoeker betoogt ten slotte dat hij student is. Er blijkt evenwel niet dat dit gegeven relevant zou zijn wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft. Ten overvloede merkt de Raad ook op dat gelet op de gegevens van het rijksregister zoals deze door verweerder werden voorgelegd, blijkt dat verzoekers verblijfskaart als student is verstreken sinds 31 oktober 2015. Verzoeker brengt zelf ook niet het minste bewijs aan dat hij ten tijde van het nemen van de weigeringsbeslissing nog studeerde of op deze grond nog enig verblijfsrecht genoot.

Verzoekers betoog laat niet toe vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat deze op kennelijke onredelijke wijze of met miskennis van het bepaalde in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet tot zijn beoordeling is gekomen.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Machtsoverschrijding kan evenmin worden vastgesteld.

3.2.3. Waar verzoeker verwijst naar "het principe van het recht volgens hetwelk de administratieve overheid gehouden is uitspraak te doen met kennis van alle pertinente elementen van de rechtszaak",

lijkt hij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat de toelichting van verzoeker niet toelaat vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Dit onderdeel van het middel kan niet worden weerhouden.

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad merkt allereerst op dat het beroep enkel ontvankelijk is in de mate dat dit is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en niet wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. In het kader van de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie beriep verzoeker zich op een recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van de bepalingen en voorwaarden vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zonder zich hierbij als dusdanig te beroepen op enige positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM. De weigeringsbeslissing betreft slechts een antwoord op deze verblijfsaanvraag. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij zich wat deze weigeringsbeslissing betreft dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 8 van het EVRM.

Daarenboven – en daargelaten de vraag of, gelet op de vaststelling in de weigeringsbeslissing dat noch een samenwoning noch een financiële of affectieve band tussen verzoeker en zijn Belgisch kind blijkt, enige werkelijke gezinsband in dit verband kan worden aangenomen – merkt de Raad verder op dat verzoeker verzocht om een eerste toelating tot een verblijf. In een dergelijke situatie oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en dient er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM te geschieden. In dit geval moet er volgens het EHRM wel worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker na een betoog dat er sprake is van een privé- en/of gezinsleven gelet op de band met zijn kind, zonder verdere uiteenzetting poneert dat er bijgevolg een miskenning is van artikel 8 van het EVRM. Hij licht op geen enkele wijze toe waarom er sprake zou zijn van een niet-gerechtigde inbreuk op zijn privé- en/of gezinsleven of waarom er sprake is van een onevenredigheid. De Raad benadrukt in dit verband andermaal dat verzoeker de vaststelling niet weerlegt dat hij bij zijn aanvraag geen afdoende bewijs voorlegde van de financiële en affectieve band tussen hem en zijn kind. Verzoeker blijft verder volledig in gebreke om te duiden, in de mate dat alsnog een werkelijke gezinsband dient te worden aangenomen, waarom de weigeringsbeslissing tot gevolg heeft dat het effectief genot van zijn recht op een privé- en/of gezinsleven in het gedrang komt. Verzoeker brengt zo geen enkele concrete aanwijzing aan dat een normaal en effectief privé- en/of gezinsleven niet mogelijk zou zijn in zijn herkomstland of elders, of dat in dit verband sprake zou zijn van een enige concrete en noemenswaardige hinderpaal, of dat mits het onderhouden van regelmatige contacten via de moderne communicatiemiddelen en regelmatige bezoeken de gezinsband niet kan worden onderhouden. De Raad benadrukt dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de gezinshereniging op zijn grond-

gebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Verzoeker wist ook dat hij enkel vermocht in België te verblijven indien hij kon aantonen te voldoen aan de wettelijk gestelde voorwaarden voor een verblijf. De weigeringsbeslissing heeft daarnaast niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht wordt ontnomen en belet niet dat hij alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van zodra hij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden die in zijn situatie enkel vereisen dat hij ten overstaan van het bestuur aannemelijk maakt dat hij een financiële en affectieve band heeft met zijn Belgische kind.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.2.6. In zoverre verzoeker zich verder nog beroept op een schending van het "*principe van wettelijk vertrouwen*", van het "*principe van procedurele samenwerking*", van "*artikel 8 van het URRM*" en van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad ten slotte op dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht op welke wijze verweerder door het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden deze beginselen of bepalingen zou hebben miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

3.2.7. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2015. Verzoeker heeft daarnaast geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van dezelfde datum. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS